

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ
TÒA THÁNH TÂY NINH

LỜI GIÁO HUẤN
CỦA
ĐỨC HỘ PHÁP PHẠM CÔNG TẮC
TÙ-BI BÁC-ÁI
BÍ PHÁP THƯỢNG YÊU
DẪ TRUNG TỬ
Sưu Tập

TƯ LIỆU TU HỌC – LƯU HÀNH NỘI BỘ
2003

Ebook được làm theo **ẤN-BẢN** phổ biến trên Website của **DAOCAODAI.INFO**. Mọi góp ý, đề nghị bổ túc, sửa đổi những sơ sót, có thể có, xin vui lòng gửi điện thư vào địa chỉ: *tamnguyen351@live.com*

Thành thật tri ơn **SOẠN GIẢ DẤ TRUNG TỬ, BAN PHỤ TRÁCH PHỔ BIẾN KINH SÁCH WEBSITE DAOCAODAI.INFO** đã bỏ nhiều tâm-huyết và công sức trong việc sưu tập, biên khảo, đánh máy, in ấn hay phổ biến trên Website ngỗ hầu **GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO** được phổ truyền rộng rãi, lưu lại di-sản tinh-thần vô-giá cho thế-hệ hiện tại và nhiều thế-hệ tiếp nối mai sau.

California, 22/03/2013

Tâm Nguyên

ĐẠO-LÝ THỰC-HÀNH

TỪ-BI BÁC-ÁI
BÍ PHÁP THƯỜNG YÊU

DẪ TRUNG TỬ SƯU-TẬP
2004

TƯ LIỆU TU HỌC LƯU HÀNH NỘI BỘ

MỤC LỤC

❖ TỪ BI BÁC ÁI VÀ BÍ PHÁP THƯƠNG YÊU	11
▪ NGHĨA-LÝ CỦA BỐN CHỮ TỪ-BI BÁC-ÁI	15
▪ NHƠN-NGHĨA, CÔNG-CHÁNH & BÁC-ÁI	17
▪ CHỈ CÓ ĐỨC THƯƠNG-YÊU CỦA ĐỨC CHÍ-TÔN ĐỂ NƠI TÂM-KHẢM CỦA CHÚNG TA MỚI CÓ THỂ ĐEM HOÀ-BÌNH HẠNH-PHÚC CHO NHƠN-LOẠI MÀ THÔI.	19
▪ NGÀY NÀO NHƠN-LOẠI BIẾT YÊU-ÁI NHAU LÀ NGÀY HÒA-BÌNH HẠNH-PHÚC THẬT SỰ	21
▪ THƯƠNG-YÊU VÀ CÔNG-BÌNH LÀ CƠ-QUAN PHỤNG-SỰ CHO NHƠN-LOẠI	25
▪ NGÀY GIỜ NÀO CON-CÁI CHÍ-TÔN DÁM HY-SINH, BIẾT THƯƠNG-YÊU VÔ-TẬN ĐỐI VỚI NHƠN-LOẠI THÌ MỚI TÁO ĐƯỢC HẠNH-PHÚC CHO MÌNH	27
▪ THƯƠNG YÊU LÀ HỘT GIỐNG ĐẠI-ĐỒNG THỂ-GIỚI GIEO-RẮC KHẮP NƠI	29
▪ QUYỀN-NĂNG VÔ-ĐỐI CỦA THƯƠNG-YÊU NẾU THỐNG-NHỨT ĐẶT LẠI SẼ LÀM PHƯƠNG CỨU-THỂ ĐỘ-ĐỜI	31
▪ NGÀY GIỜ NÀO NHƠN-LOẠI BIẾT HIỆP LẠI LÀM MỘT GIA-TỘC TÀI THỂ THÌ CÁI HÒA-BÌNH HẠNH-PHÚC TRONG ĐẠI-ĐỒNG THỂ-GIỚI SẼ THỰC-HIỆN ĐẶNG.	33
▪ THÁNH-THỂ CHÍ-TÔN HỢP LÀM MỘT KHỐI THƯƠNG-YÊU THÌ NGÀY KHỐN-KHỔ VẪN ĐƯỢC TỰ-NHIÊN XA RỜI	35
▪ MUỐN BẢO-HOÁ DUY CÓ MẶT LUẬT THƯƠNG-YÊU MÀ THÔI.	37

▪ THƯƠNG-YÊU LẤY CÔNG-TÂM MÀ ĐỊNH.	39
▪ NHÂN-LOẠI HÃY DỪNG TÌNH THƯƠNG-YÊU LẤN NHAU DẪNG HIẾN CHO CHÍ-TÔN.	41
▪ NHƠN-LOẠI THIẾU SỰ TỬ-BI BÁC-ÁI TAÏO RA TRƯỜNG TRANH-ĐẤU, QUYẾT-CHIẾN VỚI NHAU.	43
▪ YÊU-ÁI CÔNG-CHÁNH TỬ-BI.	45
▪ ĐỪNG TƯỞNG ĐẠO CAO-ĐÀI CỦA RIÊNG MÌNH.	47
▪ THƯƠNG-YÊU CHẴNG CÓ ĐỘ LƯỜNG.	49
▪ HÃY THƯƠNG YÊU LẤN NHAU, CỨ THƯƠNG LÚN THƯƠNG CÀNG ĐI.	51
▪ TỬ-BI BÁC-ÁI LÀ KHỐI NGỌC VÔ-ĐỐI CỦA CHÍ-TÔN DÀNH ĐỂ CHO CHÚNG TA.	53
▪ ĐỨC-TIN ẤY LÀ NGỌN ĐUỐC THIÊNG-LIÊNG LÒNG THƯƠNG-YÊU LÀ KHỐI LỬA TAM-MUỘI ĐỂ ĐỐT CÂY ĐUỐC ẤY.	55
▪ LUẬT THƯƠNG-YÊU & QUYỀN CÔNG-CHÁNH KHÔNG ĐỊNH-GIỚI, ĐỊNH-HƯỚNG.	57
▪ PHẢI THƯƠNG LOÀI VẬT ĐỂ CHẤM DỨT CÁI OAN-NGHIỆT.	59
▪ LOÀI NGƯỜI ĐÃ KÝ HÒA-ƯỚC CÙNG ĐỨC CHÍ-TÔN THỰC-HIỆN BÁC-ÁI CÔNG-BÌNH.	61
▪ ĐỪNG GHÉT BỎ NHỮNG CHƠN-HỒN ĐANG ĐỒNG SANH VỚI MÌNH.	65
▪ SỰ YÊU-THƯƠNG LÀ CỦA-CẢI THIÊNG-LIÊNG, MÀ MỖI NGƯỜI CẦN PHẢI CÓ.	67
▪ LUẬT DUY-NHỨT LÀ YÊU-THƯƠNG MÀ THIÊN-HẠ ĐÃ QUÊN VÀ BỎ NÓ.	69
▪ LUẬT THƯƠNG-YÊU LÀM MỤC THƯỚC CHO QUYỀN CÔNG-CHÁNH ĐEM LẠI HÒA-BÌNH HẠNH-PHÚC CHO NHƠN-LOẠI.	71

▪ NHƠN-LOẠI HÒA-NHÃ YÊU-ÁI NHAU THÌ ĐI ĐẾN CẢNH ĐẠI-ĐỒNG THỂ-GIỚI.....	73
▪ TA PHẢI THƯƠNG-YÊU CHÍ-TÔN VÀ THƯƠNG-YÊU BẠN ĐỒNG SANH MÌNH THÌ MỚI MONG-MÔI NHƠN-LOẠI ĐẶNG HÒA-BÌNH	75
▪ THƯƠNG-YÊU CHÂN-THẬT PHẢI ĐỨNG TRÊN NỀN TẤN NHÂN-NGHĨA	81
▪ BÍ-PHÁP THƯƠNG-YÊU LÀ CƠ-QUAN GIẢI-THOÁT	83
▪ HÒA-ƯỚC CỦA CHÍ-TÔN ĐẾN KÝ HÒA-ƯỚC VỚI THẾ GIAN CHỈ CÓ HAI KHOẢN LÀ LUẬT THƯƠNG-YÊU QUYỀN CÔNG CHÁNH	85
▪ ĐẠO CAO-ĐÀI NÊN HÌNH ĐẶNG LÀ DO SỰ THƯƠNG-YÊU VÔ-TẬN VÔ-BIÊN	87
▪ ĐẠO CAO-ĐÀI DO LUẬT THƯƠNG-YÊU THÀNH TƯỚNG THÌ KHÔNG CÓ QUYỀN-NĂNG NÀO TÀN PHÁ NÓ ĐẶNG.....	89
▪ ĐỨC CHÍ-TÔN GIEO LUẬT THƯƠNG YÊU TRONG TINH-THẦN CỦA MỖI NGƯỜI.	91
▪ KẾT-QUẢ CỦA SỰ THẬT HÀNH CHỦ-NGHĨA THƯƠNG-YÊU	93

TÒA-THÁNH TÂY-NINH

TỪ BI BÁC ÁI VÀ BÍ PHÁP THƯƠNG YÊU

- Nghĩa-lý của bốn chữ từ-bi bác-ái
- Nhơn-Nghĩa, công-chánh & bác-ái
- Chỉ có đức thương-yêu của Đức Chí-Tôn để nơi tâm-khảm của chúng ta mới có thể đem hoà-bình hạnh-phúc cho nhơn-loại mà thôi.
- Ngày nào nhơn-loại biết yêu-ái nhau là ngày hoà-bình hạnh-phúc thật sự
- Thương-yêu và công-bình là cơ-quan phụng-sự cho nhơn-loại
- Ngày giờ nào con-cái Chí-Tôn dám hy-sinh, biết thương-yêu vô-tận đối với nhơn-loại thì mới tạo được hạnh-phúc cho mình
- Thương yêu là hột giống đại-đồng thế-giới gieo-rắc khắp nơi
- Quyển-năng vô-đối của thương-yêu nếu thống-nhất đặt lại sẽ làm phương cứu-thế độ-đời
- Ngày giờ nào nhơn-loại biết hiệp lại làm một gia-tộc tại thế thì cái hoà-bình hạnh-phúc trong đại-đồng thế-giới sẽ thực-hiện đặng
- Thánh-thể Chí-Tôn hợp làm một khối thương-yêu thì ngày khốn-khổ vẫn được tự-nhiên xa rời
- Muốn bảo-hoá duy có mặt luật thương-yêu mà thôi
- Thương-yêu lấy công-tâm mà định
- Nhân-loại hãy dùng tình thương-yêu lẫn nhau dâng hiến cho Chí-Tôn
- Nhơn-loại thiếu sự từ-bi bác-ái tạo ra trường tranh-đấu, quyết-chiến với nhau
- Yêu-ái công-chánh từ-bi
- Đùng tưởng đạo cao-đài của riêng mình
- Thương-yêu chẳng có độ lường
- Hãy thương yêu lẫn nhau, cứ thương lún thương càng đi
- Từ-bi bác-ái là khối ngọc vô-đối của Chí-Tôn dành để

cho chúng ta

- ❑ Đúc-tin ấy là ngọn đuốc thiêng-liêng lòng thương-yêu là khối lửa tam-muội để đốt cây đuốc ấy
- ❑ Lòng thương-yêu thắng mọi trở-lực
- ❑ Luật thương-yêu & quyền công-chánh không định-giới, định-hướng
- ❑ Phải thương loài vật để chấm dứt cái oan-nghiệt
- ❑ Loài người đã ký hòa-ước cùng đức chí-tôn thực-hiện bác-ái công-bình
- ❑ Đừng ghét bỏ những chơn-hồn đang đồng sanh với mình
- ❑ Sự yêu-thương là của-cái thiêng-liêng, mà mỗi người cần phải có
- ❑ Luật duy-nhứt là yêu-thương mà thiên-hạ đã quên và bỏ nó
- ❑ Luật thương-yêu làm mục thước cho quyền công-chánh đem lại hòa-bình hạnh-phúc cho nhơn-loại
- ❑ Nhơn-loại hòa-nhã yêu-ái nhau thì đi đến cảnh đại-đồng thế-giới
- ❑ Ta phải thương-yêu Chí-Tôn và thương-yêu bạn đồng sanh mình thì mới mong-mỏi nhơn-loại đặng hòa-bình
- ❑ Yêu-ái và công-bình
- ❑ Đức Chí-Tôn đến quy-tụ con cái hội-hiệp với ngài
- ❑ Thương-yêu chân-thật phải đứng trên nền tảng nhân-nghĩa
- ❑ Bí-pháp thương-yêu là cơ-quan giải-thoát
- ❑ Hòa-ước của chí-tôn đến ký hòa-ước với thể gian chỉ có hai khoản là luật thương-yêu quyền công-chánh
- ❑ Sức mạnh-mẽ vô-biên của luật thương-yêu
- ❑ Đạo Cao-Đài nên hình đặng là do sự thương-yêu vô-tận vô-biên
- ❑ Đạo Cao-Đài do luật thương-yêu thành tướng thì không có quyền-năng nào tàn phá nó đặng
- ❑ Đức Chí-Tôn gieo luật thương yêu trong tinh-thần của mỗi người.
- ❑ Kết-quả của sự thật hành chủ-nghĩa thương-yêu

LỜI ĐỨC HỘ-PHÁP:

“Giờ phút nào hơn-loại biết yêu-ái, giúp đỡ lẫn nhau, biết lấy thân mình giúp thân hơn-loại, thì hòa-bình hạnh-phúc mới có thiết tưởng...”

Nếu ta khôn-ngoan thì ta lấy tình yêu-ái đổi lại đặng cho họ diệt tận oán-cừ đi, ấy là cơ-quan Bí-Pháp mà Bần-Dạ vừa hé màn bí-mật cho con cái của Đức Chí-Tôn nhìn thấy để tìm cơ-quan giải-thoát.”

NGHĨA-LÝ CỦA BỐN CHỮ TỪ-BI BÁC-ÁI

TÁI NGHĨA-LÝ của bốn chữ từ-bi bác-ái cũng không phải là mắc mớ gì, từ lớn chí nhỏ làm được tất-cả, mà tiết thay cho nhơn-sanh không chịu thực-hành...

Từ-bi là gì?

Bần-Đạo xin được giải chữ Từ-bi. Ai ai cũng đều có sẵn trong tâm, trẻ con nên năm bảy tuổi thì nó đã biết thương-yêu cha mẹ, thương-yêu anh em là người thân-tộc gần-gũi của nó, khi nó đã trưởng-thành có vợ con, bạn-bạn thì nó lại thương-yêu rộng ra hơn nữa, một khi đã thấy sự đau-khổ hoạn-nạn, tai-ương của quần-chúng thì nó cảm-hoá xúc-động đến tâm thương-yêu lan tràn ra, không biết đâu là giới hạn, ấy là tánh từ-bi đó.

Bác-ái là gì?

Còn bác-ái là thể theo lòng Trời Phật, thương-yêu toàn cả chúng-sanh không biết đâu là bờ bến, thấy chúng-sanh làm được việc gì có đạo-đức nhơn-nghĩa, thì Trời Phật vui mừng thương-yêu chẳng xiết, ấy là Bác-ái. ■

NHƠN-NGHĨA, CÔNG-CHÁNH & BÁC-ÁI

ĐẠI-TỪ-PHỤ LẤY ba Tôn-Giáo: Nho, Thích, Đạo làm cơ quan duy nhất, dấu vết phần thiêng-liêng hay hữu-hình cũng vậy, để làm bí-mật chơn-truyền diu-dắt linh-hồn và thi-hài của chúng ta là một phương-pháp đoạt kiếp giải-thoát linh-hồn.

- Nho lấy nhơn-nghĩa làm căn-bản.
- Đạo lấy công-chánh làm căn-bản.
- Thích lấy bác-ái từ-bi làm căn-bản.

Ba triết-lý ấy hiệp lại vừa lo phần Đời và phần Đạo, xác hồn chúng ta đi đến tận con đường mà Đức Chí-Tôn chờ đợi các con cái hiệp một cùng Người.

Nhơn-nghĩa là gì? Người có nhơn là thì không có oán, nghĩa thì không bạc.

Công-chánh là gì? Có công thì không có phụ, có chánh thì không có tà, không chối cái điều chơn-thật được.

Còn có từ-bi thì có khoan-hồng dung-thứ, có bác-ái mới có thể bảo-thủ và thân-mến toàn thiên-hạ, nếu chiếu theo chơn-truyền của Đức Chí-Tôn khuyên bảo chúng ta thế nào, thì chúng ta phải tuân theo thế ấy, chúng ta phải khoan-hồng tha-thứ, biết yêu-ái, phải có công-bình chánh-lý, chúng ta giữ được cả chơn-truyền ấy thì không ghét ai, hờn ai. Trái lại, Đại-Từ-Phụ buộc chúng ta phải

thương yêu kẻ nghịch, kẻ thù của chúng ta nữa. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN THÁNH
ĐÊM RẪM THÁNG 3 NĂM ĐÌNH-HỢI (1947) VỀ “TAM-BÛU”.*

CHỈ CÓ ĐỨC THƯƠNG-YÊU CỦA ĐỨC CHÍ-TÔN ĐỂ NƠI TÂM-KHẨM CỦA CHÚNG TA MỚI CÓ THỂ ĐEM HOÀ-BÌNH HẠNH-PHÚC CHO NHƠN-LOẠI MÀ THÔI.

NGÀY GIỜ nào không lấy Luật Thương-yêu, thiên-niên của Đức Chí-Tôn để trong tâm-não, thì con người chưa hề có can-cảm làm phận-sự tội-tớ của họ mà phụng-sự Nhơn-loại một cách đặc-lực, một cách vui-vẻ, một cách hữu-hạnh, hữu-phước, một cách làm cho mình có thể chung lại với nhau đặng hưởng hoà-bình yêu-ái của toàn nhơn-loại nơi mặt địa-cầu này.

Muốn làm Chúa thời phải thiết-hiện hoà-bình tinh-thần trước đã và hoà-bình hình-chất sau. Nhưng chỉ có Đức Thương-yêu của Đức Chí-Tôn để nơi tâm-khẩm của chúng ta làm khí-cụ, làm môi-giới diu-dắt và nâng đỡ họ, thì họ mới có thể hưởng cái hạnh-phúc ấy mà thôi. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN THÁNH,
ĐÊM 14 THÁNG 1 NHÂM THÌN (1952) LỄ THƯƠNG NGƯỜN
VỀ: “THIỆT-PHẬN CỦA CHÚNG TA ĐỐI VỚI ĐẠO-NGHĨA”.*

NGÀY NÀO NHƠN-LOẠI BIẾT YÊU-ÁI NHAU LÀ NGÀY HÒA-BÌNH HẠNH-PHÚC THẬT SỰ

SƯU-TÂM SỰ sống của nhơn-loại nơi mặt địa-cầu này, kiếp sống của họ, chúng ta thử hỏi họ có tìm hạnh-phúc đặng chăng? Không thể gì đặng... có tìm đặng chăng chỉ tìm với cái bóng dáng mà thôi chớ không khi nào tìm đặng.

Nơi thế gian này có hai lẽ:

1. Tìm hạnh-phúc với bóng dáng thì sẽ đưa đẩy đến con đường tận diệt.
2. Tìm hạnh-phúc chân-thật đi đến đại-đồng thế-giới.

Chúng ta thử nghĩ theo triết-lý nhà Phật có nói rằng: Khi chúng ta mang xác phàm đến thế-gian này, chúng ta chịu trong vòng thúc-phược của tứ-khổ, vì mình khổ cần tìm giải-pháp nào đặng trừ cái khổ.

Khi chúng ta khổ chúng ta mong-mỏi tìm hạnh-phúc, nhưng hạnh-phúc đâu mà kiếm.

Bần-Đạo nói thật hạnh-phúc của nhơn-loại tìm bây giờ chỉ là mơ-mộng, tìm chẳng khác nào tìm cá trên ngọn cây.

Bần-Đạo không chối là do sự cố-gắng miệt-mài tìm phương giải khổ, loài người họ đã đến được bước đường

tấn-hóa, họ đạt đến thời đại văn-minh, thời-kỳ nguyên-tử-lực, họ có thể tiêu-diệt trái địa-cầu này được, muốn có được các điều ấy phải có tiền, mà muốn cho có tiền thì phải làm mới có đặng, khi có tiền muốn lên trời hay xuống nước cũng được, có tiền thì dễ như không.

Như vậy muốn tìm hạnh-phúc phải làm cho có tiền, nhưng tiền là mồ-hôi nước mắt của nhơn-loại, thì nó lại xô đẩy nhơn-loại vào trường tranh-đấu não-nhiệt, tranh-đấu cho sự sống còn của họ.

Như vậy chúng ta thử nghĩ, rồi can-đảm nhìn nhận kiếp sống của chúng ta từ khi mẹ đẻ tới giờ chúng ta đã có hạnh-phúc buổi nào chưa?

Bởi vậy trường đấu-tranh giành hạnh-phúc não-nhiệt ấy là tranh sống; tranh sống vì hạnh-phúc giả, họ phải đổi giọt mồ-hôi nước mắt của họ, trường não-nhiệt đương-nhiên giờ này là trường tranh-đấu,

Tranh-đấu đặng tìm cái hạnh-phúc giả ấy mà tạo ra chiến-tranh. Nhưng vì sợ chiến-tranh nên họ mới kêu gọi hòa-bình, tìm kiếm hòa-bình với đường tên mũi đạn của họ, họ sống mâu-thuẫn làm sao... Họ sợ chiến-tranh mà tự-nhiên họ tạo chiến-tranh.

Tấn tuồng xảo-trá mạnh đặng yếu thua, khôn còn đại mất nầy vẫn còn diễn mãi, sự chơn-thật đâu thấy, mà có hòa-bình thế-giới, nếu các nước yếu-ớt toàn mặt địa-cầu này đừng bị cái ách thâm chiếm thì hoạ-may mới có thể hòa-bình trở lại.

Duy có phương-pháp vô đối là: Giờ phút nào nhơn-loại biết yêu-ái, biết lấy thân mình giúp thân nhơn-loại, lấy thân mình giúp lẫn nhau, hòa-bình hạnh-phúc mới

có thiệt tướng.

Vì giả-dối với nhau thì không thể nào tìm hạnh-phúc cho ra đặng. ■

*TRÍCH LỜI THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN-THÁNH
ĐÊM MỪNG 1 THÁNG 2 NĂM CANH-DẦN (1950) VỀ “NGÀY NÀO
NHƠN LOẠI BIẾT YÊU ÁI NHAU LÀ NGÀY HÒA BÌNH HẠNH PHÚC”*

THƯƠNG-YÊU VÀ CÔNG-BÌNH LÀ CƠ-QUAN PHỤNG-SỰ CHO NHƠN-LOẠI

TA SANH ra trong một nước, nhờ ơn ngọn rau tấc đất ta mới sống, ta nhờ nương nơi đó mà ta lập-vị định-phận của ta, nếu ta không biết thương-yêu thì phận con người chúng ta chưa đúng vậy. Vì cái phận ấy, vì lẽ công-bình ấy, vì thương-yêu mới đem hy-sinh mình phụng-sự cho toàn thiên-hạ.

Cơ-quan phụng-sự ấy Đức Chí-Tôn biểu chúng ta dâng cả thi-hài trí-hóa và tâm-hồn đặng Ngài làm cơ-quan phụng-sự cho nhơn-loại bảo-tồn khuôn luật tạo-đoan vững-chắc, tức-nhiên dắt chúng ta đi trên con đường chánh Đạo đó vậy. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN-THÁNH
-ĐÊM MỪNG 1 THÁNG 8 NĂM CANH-DẪN (DL. 12-09-
1950) VỀ: "DANH TỬ TÁ VÀ CHÁNH TRONG TÔN-GLÁO".*

**NGÀY GIỜ NÀO CON-CÁI CHÍ-TÔN
DÁM HY-SINH, BIẾT THƯƠNG-YÊU VÔ-TẬN
ĐỐI VỚI NHƠN-LOẠI
THÌ MỚI TẠO ĐƯỢC HẠNH-PHÚC CHO MÌNH**

BẢN-ĐẠO ĐÃ nói hôm nay con-cái của Đức Chí-Tôn Nam, Nữ cũng vậy, sẽ có hạnh-phúc. Bản-Đạo nói quả-quyết điều ấy, Bản-Đạo để lời hỏi, tỉ như ngày giờ nào con-cái Đức Chí-Tôn hoàn toàn thay thế hình-ảnh cho Ngài, dám hy-sinh mình đem lòng thương-yêu vô-tận vô-biên, tạo hạnh-phúc cho nhơn-loại...

Để dấu hỏi? Cả thầy con cái Đức Chí-Tôn suy-gẫm.

Bản-Đạo thú thật những người chỉ lo tạo hạnh-phúc cho gia-đình, gây con cháu tông-đường sum-hiệp lại với nhau gọi là hạnh-phúc. Hạnh-phúc ấy bền vững chăng? Không bền vững được, chỉ như ngọn gió thoảng qua mà thôi. Biết bao nhiêu gia-đình ở mặt thế-gian này sang cả, mà họ hưởng được cái thiệt hạnh-phúc hay chưa? Bản-Đạo nói: Họ hưởng đặng tạm-thời trong giây-phút mà thôi.

Bây giờ kiểm nó nơi đâu mà có? Bởi chúng ta có thể đến trước mặt Đức Chí-Tôn mà nói rằng: Thưa Thầy, con đã làm tròn bổn-phận của con đối với Thầy, Thầy muốn con thay thế hình-ảnh cho Thầy đặng tạo hạnh-phúc cho con-cái của Thầy, con đã làm đặng. Rồi dạy lại nói với các

bạn đồng-sanh của chúng ta rằng: Nầy các bạn, tôi xin
kiểu từ các bạn và trông đợi các bạn. Lúc nào tâm-hồn
cũng rung-chuyển cho mấy người. Giờ phút này tôi còn
trông-mong nơi cảnh Thiêng-Liêng Hằng-Sống kia, là nơi
chúng ta hưởng được hạnh-phúc thiết-thọ với nhau, Tôi
mong các bạn đến đó đặng tạo dựng một hạnh-phúc lâu
dài. Tôi xin đợi mấy người tại chỗ đó. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN-THÁNH
NGÀY 14 THÁNG 9 NĂM TÂN-MÃO (14-10-1951) VỀ "CÁI
CHƠN HẠNH-PHÚC CỦA KIỆP-SANH CHÚNG TA THẾ NÀO?."*

THƯƠNG YÊU LÀ HỘT GIỐNG ĐẠI-ĐỒNG THỂ-GIỚI GIEO-RẮC KHẮP NƠI

THÍ-TÔN ĐẾN tạo một gia đình này có một ý-nghĩa tối-cao tối-trọng, là muốn thế nào, dầu nam hay nữ thương-yêu mực thước hiệp tâm-lý cả loài người mà tạo thành khuôn mẫu, một thế-hệ mà gây tình anh em cốt nhục, vừa thi-hài, vừa trí-thức tinh-thần mà chung sống cùng nhau.

Thoảng ngày kia toàn đạo biết thương yêu nhau như ruột thịt, toàn quốc-dân Việt-nam hiệp một, thì hột giống đại-đồng thể-giới mới mong gieo-rắc khắp nơi, gây dựng tạo thành nền móng vĩnh-cửu, bằng chẳng thì các phương-pháp khác chỉ sẽ là vô ý-thức mà thôi. ■

*TRÍCH THUYẾT-ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP ĐÊM 14 THÁNG 6
ĐÌNH-HỢI (31-7-1947) VỀ “NGUYÊN DO CỦA LOÀI NGƯỜI”.*

QUYỀN-NĂNG VÔ-ĐỐI CỦA THƯƠNG-YÊU NẾU THỐNG-NHỨT ĐẶNG LẠI SẼ LÀM PHƯƠNG CỨU-THẾ ĐỘ-ĐỜI

HAI MƯƠI bốn năm qua Bản-Đạo không hề tưởng-tượng được một cái hồng-ân vô-đối của Đức Chí-Tôn đã chan-rưới cho giống-nòi Việt-Thường nảy giữa hồi nhơn-tâm điên-đảo, quyền-hành tinh-thần đạo-đức điều-linh, tâm-hồn loài người thống-khổ vì thiếu phương an-ủi, ta đã ngó thấy nhiều lẽ bất-công của xã-hội diễn ra trước mắt nhiều tấn-tuồng đau thảm không thể tả ra bằng ngôn-ngữ đặng; Bản-Đạo chỉ nói rằng trong thời buổi hỗn-độn cả nhân-luân của nhơn-loại sập đổ; Đức Chí-Tôn đến, Ngài đến với một phương-pháp đơn-giản tạo nên Chơn-Giáo của Ngài. Bản-Đạo nhớ lại buổi Ngài mới đến, Ngài xin với mấy vị Tông-Đồ ba món báu gọi là Tam-Bửu.

1. Là xác thịt.
2. Là trí não.
3. Là linh-hồn.

Của mọi người hiến dâng cho Ngài, đặng Ngài làm cơ-quan cứu-thế độ-đời. Hồi buổi nọ chúng ta chưa hiểu nghĩa lý là gì? Biết bao nhiêu kẻ, biết bao Tín-Đồ đã để dấu hỏi Đức Chí-Tôn đến xin ba món báu đặng tạo quyền gì kia chớ?

Thưa cùng toàn-thể con-cái của Đức Chí-Tôn, ba món báu ấy không có giá-trị chi hết. Ngài lấy trong một số ít của Thánh-Đức Ngài tạo cho thành tướng một khối thương-yêu vô-tận, có một điều làm cho chúng ta ngạc-nhiên hơn hết là từ thử đến giờ nhơn-sanh đã hiểu quyền-năng vô-đối của quyền-lực thương-yêu, nhưng họ chưa hiểu biết thống-nhứt cả khối thương-yêu ấy đặng làm phương cứu-thể độ-đời, hay là làm phương-châm tạo hạnh-phúc cho kiếp-sanh của họ, trái ngược lại họ chỉ thống-hiệp tinh-thần thù-hận, oán-ghét làm cho mặt địa-cầu nầy biết mấy phen đẫm máu, nhơn-loại tương-tàn tương-sát với nhau là vì sự bội-tín của họ, biết thù-hận hơn là thống-hiệp thương-yêu. ■

*TRÍCH ĐÁP TỪ CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TRONG LỄ
«CHỨC THỌ» NGÀI TẠI ĐẠI ĐÔNG XÃ, NGÀY
MÙNG 5 THÁNG 5 NĂM CANH-DẦN (1950).*

NGÀY GIỜ NÀO NHƠN-LOẠI BIẾT HIỆP LẠI LÀM MỘT GIA-TỘC TẠI THẾ THÌ CÁI HÒA-BÌNH HẠNH-PHÚC TRONG ĐẠI-ĐỒNG THẾ-GIỚI SẼ THỰC-HIỆN ĐẶNG

MẤY EM là Qua, Qua là mấy em, nam, nữ cũng vậy, cả thầy mặt địa-cầu này ngày giờ nào nhơn-loại biết hiệp với nhau làm cho thành-tựu cái gia-tộc tại mặt thế này là đại gia-đình thiêng-liêng đó vậy. Giờ ấy cần-yếu cho nhơn-loại phải có và hiện-tượng cho thành-tựu mới đặng, nếu không làm thiệt hiện ra đặng thì cái hòa-bình hạnh-phúc trong đại-đồng thế-giới chẳng hề khi nào kết-liệu đặng.

Cây cờ cứu-thế Đức Chí-Tôn, nó đã hiện-tượng một cái quyền Thiêng-liêng vĩ-đại giờ phút này và còn tới nữa, thật quyền-năng vô-đối của nó là quyền-năng thương-yêu vô-tận của mình đó vậy.

Ngày giờ nào toàn thể nhơn-loại biết thương-yêu với nhau như lời Đức Chí-Tôn đã dạy, thì giờ ấy là hạnh-phúc cho nhơn-loại đã đoạt đặng. Chúng ta đã ngó thấy những điều Đức Chí-Tôn đến nói không phải là mới, vì trước kia có hai Đấng đã làm:

- **ĐẶNG THỨ NHỨT:** là Đấng mỗi bữa mang Bình

Bác-du đi hành-khất xin ăn, đem về “*Cấp Cô-Độc-Viên*” nuôi những kẻ đói khổ là Đức Thích-Ca Mâu-Ni-Phật đó vậy.

- **ĐẶNG THỨ NHÌ:** là Đấng bẻ từ miếng bánh mì, chia từ miếng cá, cho đến mảnh áo “*Tam-Tinh*” của Ngài cũng lột cho kẻ rách, Đấng ấy là Đấng Jé-sus-Christ.

Bản-Đạo nói quả quyết hai vị Giáo-Chủ đã làm nền-tảng tinh-thần đạo-đức ở cõi Á-Đông và Âu-Châu là hai nền Gia-Tô-Giáo và Phật-Giáo. Nếu đã được thi-thố như thế ấy lưu lại cho đời một khối vĩ-đại là do năng-lực thương-yêu của Đấng ấy. Ấy vậy không chi mới mẽ hết.

Cây cờ cứu khổ của Đạo Cao-Đài là thương-yêu mà thôi, sau nữa là quyền công-chánh. Nếu thi-hành hai điều ấy được thì mới đem hòa-bình thực-hiện nơi mặt địa-cầu này được. ■

*TRÍCH ĐÁP TỪ CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TRONG LỄ
«CHỨC THỌ» NGÀI TẠI ĐẠI ĐỒNG XÃ. NGÀY
MỪNG 5 THÁNG 5 NĂM CANH-DẦN (1950).*

THÁNH-THỂ CHÍ-TÔN HỢP LÀM MỘT KHỐI THƯƠNG-YÊU THÌ NGÀY KHỐN-KHỔ VẪN ĐƯỢC TỰ-NHIÊN XA RỜI

DẤY QUA trận giặc 1939–1945 muốn rập, có thể tới trận đại-chiến thứ ba này nữa, tuy vẫn trước mặt thấy một trường thảm-khổ vô-luân, chúng ta đã thấy một kỳ đại-chiến là hơn-loại đều phải trả quả-kiếp, nếu biến-tướng cái quả-kiếp được, để giảm bớt tội-tình, thì oai-linh của Đạo Cao-Đài lại tấn-triển thêm một bước nữa.

Ấy vậy cả toàn thể Thánh-thể nên bình tâm đừng ý lại, một điều cần-yếu Bản-Đạo dặn-dò cả Thánh-thể Chí-Tôn nên hợp lại làm một khối thương-yêu vô-tận, thì ngày khốn-khổ vẫn được tự nhiên xa-rời, còn những kẻ không biết, chia-lìa rời-rạc nhau, thì sự khốn-khổ lại càng đeo đuổi, lời ấy là lời Bản-Đạo dặn cho đám thanh-niên nên nhớ. Bản-Đạo nói cái đại-nghiệp này có tồn-tại hay chẳng là do tinh-thần nơi đó phải khôn-ngoa, phải minh-mẫn sáng suốt, phải có đạo-đức hơn nữa, đặng cảm cho vững tương lai sau này, đó là hạng thanh-niên.

Còn một điều nữa là: Phụ-nữ, đám con ở trong lòng mấy người. Bản-Đạo quả-quyết nó sẽ nối truyền nơi của Đạo, thì phải lấy giọt sữa từ-bi, bác-ái của Chí-Tôn mà nuôi lấy nó, ngày kia sẽ còn nối hương-hỏa của Đạo.

Bản-Đạo gửi-gắm sấp nhỏ.

Cái trạng-hướng đời bao-giờ cũng vậy, mảnh xác-thịt này của chúng ta chung sống với nhau trong một thời-gian thôi, dầu cho ngăn-ngủi bao nhiêu đi nữa, chúng ta cũng lưu lại một thâm-tình thương-mến nồng-nàn; nếu không có luật thiên-nhiên ấy, chắc cả kiếp sống ta vô-vị không có chi hết. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI BÁO-AÂN-TỪ
NGÀY 19 THÁNG 6 NĂM CANH-DẦN (1950) TRONG CUỘC
LỄ AN TÁNG ÔNG PHỐI SƯ THƯỢNG SÁCH THANH.*

MUỐN BẢO-HOÁ DUY CÓ MẶT LUẬT THƯƠNG-YÊU MÀ THÔI

BÂY GIỜ muốn bảo-hoá đừng diệt-hóa, Đức Chí-Tôn biểu gì? Ngài để một định-luật trước mặt là bác-ái và công-bình. Chúng ta tí thí như con chó kia để ra mấy con, người ta đến xin, dòm thấy con nào thương được, người ta mới xin, xin đừng nuôi dưỡng nó, vì cái thương ấy mới nuôi dưỡng. Bây giờ trồng một cây gì người ta ham thích nó, tức-nhiên người ta thương thích nó nên mới trồng, mới bảo vệ mạng sống của cây ấy.

Vạn-vật muốn bảo-trọng toàn-vẹn cái luật tạo-đoan cho bền chắc duy có mặt luật thương-yêu mà thôi. Trong khuôn-luật thương-yêu ấy định cho mình bảo-trọng cơ thể tạo-đoan, giúp hay cho luật tạo-đoan mà thôi. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN-THÁNH
– ĐÊM MỪNG 1 THÁNG 8 NĂM CANH-DẤN (DL. 12-09-
1950) VỀ: “DANH TỪ TÀ VÀ CHÁNH TRONG TÔN-GLÁO”.*

THƯƠNG-YÊU LẤY CÔNG-TÂM MÀ ĐỊNH

BÂY GIỜ THƯƠNG-YÊU ẤY KHÔNG THỂ THƯƠNG-yêu là tại cần cái này, bỏ cái kia, chê cái nọ, khen cái khác. Chúng ta phải lấy công-tâm mà định, tùy theo khuôn-luật tạo-đoan đặng định-phận cái sống mình cho còn tồn-tại, chúng ta muốn bảo-vệ phải có công-bình và công-tâm mới được. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN-THÁNH
- ĐÊM MỪNG 1 THÁNG 8 NĂM CANH-DẦN (DL. 12-09-
1950) VỀ: "DANH TỬ TÀ VÀ CHÁNH TRONG TÒN-GLÁO".*

NHÂN-LOẠI HÃY DỪNG TÌNH THƯƠNG-YÊU LẤN NHAU DÂNG HIẾN CHO CHÍ-TÔN

BẢN-ĐẠO QUẢ-QUYẾT làm chứng rằng: Tình-thương của nhơn-sanh đối với Chí-Tôn rất nồng-nàn. Nhưng có điều khuyết-điểm này: Chớ chi con cái của Ngài đem tình-ái ấy để cả thầy thương lẫn nhau, dùng tình-thương đó đem hiến cho Chí-Tôn và có thể hiến chung cho nhau, đặng cùng hưởng tại mặt thể này, Trái lại: Không!

Điều khuyết-điểm ấy quá lẽ, buộc Bản-Đạo phải minh-triết cho cả thầy được rõ biết. Ước mong con cái của Chí-Tôn biết thương yêu nhau nồng-nàn hơn là thương Ngài nữa mới đặng.

Cả thầy đừng tưởng rằng: Mình bước chân vào cửa Đạo là một sự tình-cờ đã! Bản-Đạo quả-quyết rằng: Không phải là một sự tình-cờ, và nếu Bản-Đạo chứng chắc rằng toàn con cái của Ngài đều ở trong lòng của Ngài, sanh ra đã có một tình yêu đối cùng nhau, từ trong vật-loại dĩ chí nhơn-thân chúng ta đã có liên-quan mật thiết nồng-nàn, khối tình-ái vô-biên vô-hạn. Cả thầy nên biết điều ấy, Bản-Đạo xin nói thật, ngày giờ này cho các Chơn-ling đến mặt thể đã từng chung chịu khổ-não cùng nhau, cả muôn kiếp-sanh mới gặp-gỡ nhau trong lòng của

Đức Chí Tôn đó chớ. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN-
THÁNH ĐÊM MÔNG 1 THÁNG 2 NĂM MẬU TÝ (1948)
VỀ "LIÊN-QUAN CON CÁI ĐỨC CHÍ-TÔN ĐỐI VỚI NGÀI".*

NHƠN-LOẠI THIẾU SỰ TỪ-BI BÁC-ÁI TAÏO RA TRƯỜNG TRANH-ĐẤU, QUYẾT-CHIẾN VỚI NHAU

HIỆN NAY hơn-loại thiếu sự từ-bi bác-ái cho nên tạo ra trường tranh-đấu, quyết-chiến với nhau, sát hại đồng-bào, tương-tàn cốt-nhục.

Đức Chí-Tôn giáng-trần hoàng-khai Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ là cốt yếu đem chủ-nghĩa từ-bi bác-ái làm tôn-chỉ, để cho hơn-sanh theo đó mà làm một cơ-quan bảo-tồn tánh-mạng và bảo-an Quốc-thể được hoà-bình.

Ngày nào toàn cả quần-chúng, đồng-bào biết giác-ngộ, tu-tâm hiệp-nhứt thật-hành chủ-nghĩa từ-bi bác-ái cho ra chơn-tướng, thì hơn-sanh sẽ đặng chung hưởng mọi điều hạnh-phúc, chẳng luận quốc-dân nào, xã-hội nào mà toàn-cầu thế-giới cũng được thọ-hưởng cái hạnh-phúc ấy. ■

*TRÍCH THUYẾT-ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI BÁO-AÂN-TỪ ĐÊM
RẪM THÁNG 10 BÍNH-TUẤT (1946) VỀ “VẤN-ĐỀ TỪ BI BÁC-ÁI”.*

YÊU-ÁI CÔNG-CHÁNH TỪ-BI

THIẾU THEO chơn-truyền, đối với đời, với quốc-gia
chúng-tộc toàn Đạo phải yêu-ái công-chánh từ-bi,
có phận-sự tạo-nghiệp cho đời...

Đời đang phải chịu vòng nô-lệ, thì con cái của Đức
Chí-Tôn bây giờ phải biết rằng có Thiên-mạng, là Thánh-
thể ông Trời tại thế này... thì phải có phận-sự giúp đỡ
thiên-lương của con cái Ngài, vì thiên-lương ấy là căn-bản
tạo quyền cho Thiên-hạ, lẽ đương-nhiên chúng ta phải
biết phận-sự đối với Quốc-gia xã-hội. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN THÁNH
ĐÊM RẪM THÁNG 3 NĂM ĐINH-HỢI (1947) VỀ "TAM-BỪU".*

ĐỪNG TƯỚNG ĐẠO CAO-ĐÀI CỦA RIÊNG MÌNH

TÁ TOÀN CON CÁI CỦA ĐỨC CHÍ-TÔN ĐỪNG
tướng Đạo Cao-Đài của riêng mình, có thể nói
rằng: Chúng ta đi, đi một con đường chí-thiện, tâm-lý
nhơn-sanh, hoạt-bát tinh-thần, chúng ta đi một con
đường mà thương-yêu nhau, đồng chung sốt khổ cho
nhau, ấy là cái đại-nghiệp này nó sẽ làm cái bửu-vật nâng-
đỡ tinh-thần của toàn thế-giới đại-đồng (Liberté de
conscience) cả hai điều ấy hợp-thành là Quốc-Đạo. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP NGÀY 29 THÁNG
6 NĂM ĐINH-HỢI (1947) VỀ “ĐẠI-ĐỒNG THẾ-GIỚI”.*

THƯƠNG-YÊU CHẴNG CÓ ĐỘ LƯỜNG

*Chỉ cầu con để dạ một chữ thương,
Thương mình vậy thương ai cũng vậy,
Lòng tình-ái sao cho lừng-lẫy,
Cái khí thương động dây Trời già,
Chẳng phải thương chỉ trọng người ta,
Dầu cầm thú cỏ hoa cũng đoái,
Thương chẳng biết biệt phân phải trái,
Dầu khôn-ngoan, ngu-dại cũng thương,
Phàm tình-thương chẳng có độ lường,
Thương cho đến hơi sương giọt nước,
Tình thương vốn ngoài vòng tội phước,
Với kẻ thù thương được cũng nên thương,
Tình thương kia ví dặng phi-thường,
Hoà giọt lụy đau thương lau thế-sự...*

TRÍCH PHƯƠNG TỬ ĐẠI-ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP.

HÃY THƯƠNG YÊU LẦN NHAU, CỨ THƯƠNG LÚN THƯƠNG CÀNG ĐI

HÃY THƯƠNG YÊU LẤN NHAU, CỨ THƯƠNG LÚN THƯƠNG CÀNG ĐI

Ồ! KIẾP sanh tại thế mang xác thịt, hỏi sống được mấy lát? Nội một giấc thức, giấc ngủ là thấy sự chết sống của kiếp con người, mang thi-hài bóng dáng này là giả. Cảnh thiệt không phải ở đây, mà cảnh thiệt ở nơi chỗ khác kia, sao không tìm cảnh thiệt là cảnh tồn-tại, lại chạy theo bóng.

Ước-ao cả thầy biết điều trọng-hệ bí-mật đó mà thương yêu lẫn nhau, thương lún thương càng đi, rồi ngày kia coi có lằm chằng? Bản-Đạo quả-quyết, ấn Hộ-Pháp, Bản-Đạo nắm trong tay, nó chẳng hề sai chạy. Bản-Đạo mong-ước cả thầy con cái của Chí-Tôn, đừng tưởng mang thi-hài này mà nam nữ phân-biệt đa nghe! Biết đâu trong đám nữ này, có kẻ đã làm cha, làm anh của người nào đó. Giả cuộc đừng coi trọng-hệ, cả thầy nên hiểu và từ đây noi theo lẽ thiệt, đừng mơ sự giả, đó là điều mơ-vọng ước-ao của Bản-Đạo hơn hết. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN-
THÁNH ĐÊM MỒNG 1 THÁNG 2 NĂM MẬU TÝ (1948)
VỀ "LIÊN-QUAN CON CÁI ĐỨC CHÍ-TÔN ĐỐI VỚI NGÀI".*

TỪ-BI BÁC-ÁI LÀ KHỐI NGỌC VÔ-ĐỐI CỦA CHÍ-TÔN DÀNH ĐỂ CHO CHÚNG TA

THƯA CÁC bạn đồng-sanh cùng Bản Đạo, nghĩa lý Đức Chí-Tôn và Phật-Mẫu đến, chắc cả thầy các bạn cũng đã hiểu rồi, nhưng đến đặng chi? Đến đặng nhắc ta:

“Dầu cho cảnh khổ-não các con đã mang thi-hài xác-tục này chịu Tú-Khổ, tức-nhiên Tú-Diệu-Đề các con nên nhớ rằng, các anh em đồng-sanh cùng các con cũng chịu trong Tú-Khổ ấy. Nếu các con biết phận-sự của mình. Phận-sự Thiêng-liêng yếu-trọng là các con nhìn-nhận cả toàn hơn-loại, tức-nhiên cả chúng-sanh là anh em đồng-khổ của các con đó vậy. Ngày giờ nào các con biết Đạo nương dưới lễ ấy, cái lễ trọng-yếu ấy, phận các con là đặc-phận ấy làm mầm thương-yếu vô-hạn, hầu một ngày kia các con trở về ngôi-vị không thẹn nhìn nhau trong một kiếp-sanh dù có sống trăm tuổi chẳng qua là một giấc chiêm-bao mà thôi”.

Một giấc huỳnh-lương thăm-khổ này không vui-sống gì, vì chúng ta biết cả thầy đồng khổ cả. ■

TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN
THÁNH, NGÀY 14 THÁNG 8 NĂM NHÂM THÌN
(1952) VỀ: “DIÊU-TRÌ KIM-MẪU LÀ ĐẠI TỪ-MẪU”.

ĐỨC-TIN ẤY LÀ NGỌN ĐUỐC THIÊNG-LIÊNG LÒNG THƯƠNG-YÊU LÀ KHỐI LỬA TAM-MUỘI ĐỂ ĐỐT CÂY ĐUỐC ẤY

TỬỞNG CẢ chúng-sanh chức-sắc trong hàng Thánh-thể Đức Chí-Tôn Nam, Nữ cũng biết cái Đức-tin ấy là ngọn đuốc Thiêng-liêng, còn lòng thương-yêu của ta là khối lửa Tam-muội để đốt cây đuốc ấy cho sáng-láng, cho rục-rỡ, đặng dìu đường cho vạn-linh sanh-chúng

LÒNG THƯƠNG-YÊU THẮNG MỌI TRỞ-LỰC

Đức Chí-Tôn ngày nay cũng thế, chỉ vì lòng thương-yêu nhơn-loại vô-tận, nên Ngài tìm cách giảng cái thuyết ấy, truyền ra cho cả nhơn-sanh đều hưởng-ứng theo, để họ biết cái sanh tử của họ, đặng họ tự-giác, đó là phương Cứu-thế vậy.

...

Chúng ta đã ngó thấy cái quyền-năng ấy trong một đại gia-đình nên hư đều ngó theo ngọn đuốc Thiêng-liêng đó, đặng đi đến con đường vinh-quang vô-đối của Đức Chí-Tôn đã rọi sáng, đã dành để cho chúng ta hồi ban-sơ.

Bản Đạo nói quả-quyết mỗi sự khó-khăn gay-trở, mọi sự khổ-hạnh, mà Thánh-thể Đức Chí-Tôn đã chịu mà có thể thắng được mọi trở-lực là nhờ khối Thương-yêu

của Đức Chí-Tôn đã dành để cho chúng ta, nếu chúng ta lấy khối Thương-yêu cứng-rắn ấy làm căn-bản, thì không có quyền-năng nào dưới thế-gian này làm cho khối ấy lay-chuyển, tiêu-diệt được. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN
THÁNH, ĐÊM 14 THÁNG 11 NĂM NHÂM THÌN
(1952). VỀ: "NĂNG-LỰC PHI-THƯỜNG CỦA ĐỨC-TIN".*

LUẬT THƯƠNG-YÊU & QUYỀN CÔNG-CHÁNH KHÔNG ĐỊNH-GIỚI, ĐỊNH-HƯỚNG

DẼM NAY BẮN ĐẠO THUYẾT CÁI LUẬT THƯƠNG-yêu và Quyền Công-chánh của Đức Chí-Tôn nó không định-giới, định-hướng nơi nào tất-cả. Thật ra Đức Chí-Tôn đến lập Thánh-thể của Ngài, tức-nhiên lập Hội-Thánh thay thế hình-ảnh của Ngài nơi mặt thế-gian, tức-nhiên ở địa-cầu 68 này, cốt yếu Ngài tỏ cho nhơn-loại biết đều ngó thấy rằng: Ngài đến đặng Ngài chia khổ-não với con cái của Ngài, Ngài lấy xác-phàm của các phần-tử tức-nhiên các lương-sanh nơi mặt thế-gian này đặng Ngài tuyển-chọn lập Hội-Thánh, tức-nhiên là Thánh-thể của Ngài và Ngài đem cái luật ấy giao cho Hội-Thánh, mà luật ấy không có nhiều, chỉ có một mà thôi, cái Luật của Ngài là Luật Thương-yêu, tức nhiên là Luật Từ-bi, còn phép của Ngài cũng có một mà thôi, đó là Pháp Công-chánh, Công-bình. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN THÁNH ĐÊM
15 THÁNG 5 NĂM QUÍ TỶ (1953) VỀ: "XUẤT-XỬ CỦA NGỌC XÁ LỢI".*

PHẢI THƯƠNG LOÀI VẬT ĐỂ CHẤM DỨT CÁI OAN-NGHIỆT

NẾU TA thấy được côi Hư-Linh kia, cái Tinh (Thân-thể) của vạn loại bị giết một cách tàn-nhẫn, bởi loài người kết-oán thâm-thù với nó, chực chờ thù ghét, vì vậy mà có vay trả luân-hồi mãi-mãi đọa đày, bất năng thoát-tục.

Mong sao chúng ta từ đây phải biết trọng lấy lẽ ấy, mà luyện đệ nhị xác thân cho đủ đầy sự tinh-khiết, là phải thương loài vật, phải thương tất cả ấy, mà truyền-bá cái hườn thuốc linh-đơn này là đạo-đức của Chí-Tồn, để cứu vớt quần-sanh thoát vòng đọa-lạc hoàn-toàn.

Cả thế-giới này biết được, thì chắc-chắn không còn cảnh thảm khổ này tái diễn lại nữa. Loài người do một nguyên-căn mà thôi, bởi do tâm-lý và tập-quán của các nước, của các sắc dân, vì cái khác ấy mà chia-rẻ nhau, nghịch lẫn nhau, thù địch nhau, mà tranh-đấu không ngừng. ■

*TRÍCH THUYẾT-ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP ĐÊM RẪM THÁNG
2 ĐÌNH-HỢI (1947) VỀ "TAM-BÛU TINH KHÍ THẦN".*

LOÀI NGƯỜI ĐÃ KÝ HÒA-ƯỚC CÙNG ĐỨC CHÍ-TÔN THỰC-HIỆN BÁC-ÁI CÔNG-BÌNH

Ớ TRƯỚC ĐỀN Thờ của chúng ta có “*Tam Thánh*” đã ký-kết Hòa-ước cùng Đức Chí-Tôn lãnh cái Luật Từ-bi, tức nhiên là Luật Thương-yêu đặng độ-rỗi con cái của Ngài trở về cựu-vị, còn quyền Đức Chí-Tôn chỉ lấy Quyền Công-chánh mà thôi.

Luật và Quyền ấy chúng ta thử để trí-phạm tìm hiểu, lấy trí-não suy-tính và suy-ngợi coi Ông lấy hai món ấy giao cho ta và biểu ta thay thế cho Ông mà thiệt-hiện ra căn-nguyên ấy là phải do nơi nào. Bản Đạo thường thuyết nơi giảng đài này, Bản Đạo nói: Chúng ta nên lấy cái nhỏ mà luận cái nhỏ ấy, chúng ta mới có thể tìm cái lớn được, lấy cái tối-thiểu mà tìm ra cái tối-đại, nguyên-căn đó vậy không có gì lạ hết.

Vả chẳng chúng ta sanh đứng làm người trên cõi tạm này có hai mối nợ:

1. Mối nợ Thân-sinh của ta, tức nhiên là Cha Mẹ của ta.
2. Mối nợ Tạo-hóa, tức nhiên là Đức Chí-Tôn.

Hai mối nợ ấy chúng ta có thể nói là hai Ông Trời, Ông Trời trên và Ông Trời dưới. Tánh-đức của họ giống

nhau như thế nào, chúng ta dư hiểu.

Có phải Cha và Mẹ chúng ta tức-nhiên Thân-sinh ta khi sanh ta ra chỉ cầu có một điều là chúng ta phải biết thương-yêu mà thôi. Vì sự thương-yêu ấy mà Cha Mẹ ta gìn-giữ sự sống còn của ta, nuôi-dưỡng ta cho nên người, nên phận. Phải chăng Luật Thương-yêu ấy nó đứng đầu hết các Đạo làm Cha Mẹ hay chăng? Chúng ta chẳng cần hỏi và cũng đã hiểu rồi.

Bây giờ hỏi thử khi tạo một gia-đình có con cái, có dâu cháu, cả Tông-đường họ hiệp lại tinh-thần của họ và họ muốn gì chớ? Phải chăng họ cầu-nguyện có một điều là chúng sống với nhau trong lòng yêu-ái. Chúng ta đã biết “*Sanh con há để sanh lòng*” một đứa một tánh-đức, một đứa một tinh-thần, một đứa một sở-hành, mỗi đứa nó đi mỗi đường, không có đứa nào giống nhau. Nếu như gia-đình nào có anh em giống nhau, thì gia-đình ấy hạnh-phúc lắm.

Chúng ta ngó thấy con-cái trong nhà bao-giờ cũng có nặng nhẹ nhau, bất đồng tánh-đức tình-ý với nhau, thì trong gia-nghiêm phải giữ cho có mực-thước, mà muốn cho có mực-thước tức-nhiên Đạo là Cha Mẹ phải lấy quyền công-chánh công-bình của mình mà đối-xử với con, đó là Đấng sanh thành dưỡng dục chúng ta, cái khuôn khổ ấy thế nào, thì Đấng tạo-đoan khuôn khổ cũng thế ấy mà thôi.

Luật Thiên-nhiên Đức Chí-Tôn muốn gì? Phải chăng Ngài muốn cho cả nhơn-loại biết nhìn nhau là cốt-nhục, biết nhìn nhau là con-cái của Ngài đã tạo-đoan ra. Nếu bây-giờ toàn-thể con cái Đức Chí-Tôn biết rằng: Con người sanh trong mặt thế-gian này, sanh trong cảnh khổ này biết thương-yêu nhau, biết giúp-đỡ nhau đặng chia cảnh khổ ấy, thì Đức Chí-Tôn chẳng đến lập nên

Tôn-giáo, nhưng Ngài đến buổi này đặng chi? Có phải Ngài đến đặng Ngài gieo hột giống Thương-yêu ấy, gieo cái tình-thương trong tâm-não con-cái của Ngài hay chẳng? Chúng ta thấy hiển-nhiên là thế đó. Cái Luật Thương-yêu đó đối với Thiên-vị là Thánh-thể của Ngài nơi mặt thế-gian này, vì chúng ta lãnh sứ-mạng nơi Ngài, tức-nhiên một phần-tử của Hội-Thánh đó vậy. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN THÁNH ĐÊM
15 THÁNG 5 NĂM QUÍ TỶ (1953) VỀ: "XUẤT-XỬ CỦA NGỌC XÁ LỢI".*

ĐỪNG GHÉT BỎ NHỮNG CHƠN-HỒN ĐANG ĐỒNG SANH VỚI MÌNH

BẢN ĐẠO đã nói cái Luật Thương-yêu nó không định-giới, định-hướng đặng, và chúng ta có thể nói, trong một gia-đình đương-nhiên bây-giờ, ta có con trai phải cưới dâu trong Tông-đường khác, ta có con gái phải gả cho Tông-đường khác, thì nó mới sống lụng lại trong gia-đình của chúng ta, sự thương-yêu nó không định-giới định-hướng là vậy. Huống chi là lòng thương-yêu vô-tận của Đức Chí-Tôn.

Bản Đạo chỉ nhắc một điều trọng-yếu cho con cái của Ngài Nam, Nữ cũng vậy, nghe và nhớ để ý cho lắm:

“Con người tuổi thơ-sanh không có gì, như những người có niên-kỷ rồi, nào là Ông, Bà, Cha, Mẹ, Cô, Bác, Thân Tộc, họ đã qua đời, tức-nhiên họ đã qui-liếu. Chúng ta ngó thấy giọt nước mắt của chúng ta trong kiếp-sanh đã đổ biết bao nhiêu là giọt nước mắt đau-thảm. Lòng thương-yêu cốt-nhục ấy, nó đã làm cho ta hiểu cái giá-trị của nó thế nào rồi. Coi chừng nghe, mình đau-đớn, mình khổ-não, mình thương-nhớ, rồi mình cúng quảy lễ-tế. Đạo làm con hiếu-hạnh phải vậy. Nhưng phải coi chừng, họ tái-sanh họ đứng ngay trước mặt mình với đứa con nít kia mà mình không biết không hay, mình lãnh-đạm, ghét-dơ. Đến khi về nơi cõi Thiêng-liêng mình nhìn thấy mặt họ, rồi mình tự hổ-nhục

vì cái hổ nhục đó làm cho ta phải tái-kiếp luân-hồi trở lại”.

Dám chắc không có cái đau-đớn, cái khổ-nhục nào bằng khi trở về cõi Thiêng-liêng Hằng-sống mà gặp cảnh-tượng ấy. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN THÁNH ĐÊM
15 THÁNG 5 NĂM QUÍ TỶ (1953) VỀ: “XUẤT-XỬ CỦA NGỌC XÁ LỢI”.*

SỰ YÊU-THƯƠNG LÀ CỦA-CẢI THIÊNG-LIÊNG, MÀ MỖI NGƯỜI CẦN PHẢI CÓ

BẢN ĐẠO thường giảng, cái sự yêu-thương là một của cải Thiêng-liêng, nếu cả toàn-thể con cái Đức Chí-Tôn tạo nó đặng, thì dầu cho Cửu-phẩm Liên-hoa ở Cực-lạc Thế-giới vô cũng đặng.

Bản Đạo đã nói: Nếu chúng ta làm cho người chí thân ta, trong thân ta, máu thịt ta, thương ta được, giá-trị nó là: Đồng. Làm cho những kẻ không phải trong thân ta, người ngoại nhân kia, thương ta được giá trị nó là: Bạc. Làm cho những kẻ thù địch ta, thương ta được giá trị nó là: Vàng. Ba món báu ấy mà tạo đặng, thì cái kiếp-sanh này dầu cho Cửu-phẩm Liên-hoa ở Cực-lạc Thế-giới vô cũng đặng. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN
THÁNH ĐÊM 30 THÁNG 5 NĂM QUÍ TỶ (1953) VỀ:
“TÁNH-ĐỨC HẠ MÌNH VÀ KHIÊM-NHƯỢNG”.*

LUẬT DUY-NHỨT LÀ YÊU-THƯƠNG MÀ THIÊN-HẠ ĐÃ QUÊN VÀ BỎ NÓ

HẠI THAY! Mặt luật duy-nhứt là mặt luật yêu-thương mà thiên-hạ quên lững, thiên-hạ đã bỏ nó. Bỏ nó thì nhơn-tâm không có căn bản không có chuẩn-thẳng mực thước. Chúng ta thử nghĩ, trong một gia-đình nếu khuôn luật yêu-thương ấy không có, thì chồng không thuận vợ, vợ chẳng thuận chồng, con không thuận cha, cha chẳng thuận con, tôi không thuận chúa, chúa chẳng thuận tôi. Hối ta lấy cái tối thiểu luật ra cái tối đại kia, trong gia đình ta chỉ dụng cái gia-nghiêm mà thôi, gia-nghiêm là khuôn luật yêu-thương trong gia-đình. Nếu ai đi ngoài vòng khuôn luật yêu-thương ấy thì không được, gia-nghiêm buộc họ phải tùng theo khuôn luật yêu-thương ấy mà thôi.

Chúng ta thử hỏi? Một bằng cứ hiển-nhiên con ta không phải lớn hơn ta, mà tới chừng khuôn luật thương-yêu bắt buộc ta tùng theo khổ thiên-nhiên của nó.

Ngộ nghĩnh thay! Con ta đủ quyền sai khiến ta, vì tình thương-yêu lợi-dụng ta được mà thôi. Chúng ta thử lấy cái tối thiểu ấy so sánh với cái tối đại cả nhơn-loại nếu mất luật thương yêu thì đem sự sống của nhơn-loại đến chỗ tương-tàn tương-sát giết hại lẫn nhau, làm cho mặt địa-cầu nầy phải chinh-nghiêng, làm cho tâm-lý nhơn-

loại đảo-điên.

Chúng ta đã ngỡ thấy chán chường, thiên-hạ đã nói tìm hòa-bình, mà trong hòa-bình ấy luật yêu-thương ấy không hiện-diện, không có kết-liệu hình-tượng được, thì họ chỉ mò trắng nơi đáy biển mà thôi. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN
THÁNH ĐÊM 14 THÁNG 7 NĂM QUÍ TỶ (1953) VỀ:
"LUẬT THƯỜNG YÊU VÀ QUYỀN CÔNG CHÁNH".*

LUẬT THƯƠNG-YÊU LÀ MỤC THƯỚC CHO QUYỀN CÔNG-CHÁNH ĐEM LẠI HÒA-BÌNH HẠNH-PHÚC CHO NHƠN-LOẠI

TÁI KHUÔN luật thương-yêu nó làm mục thước cho chúng ta đặt định quyền công-chánh trong một gia-đình, nếu vợ không công-chánh với chồng, chồng không công-chánh với vợ, thì gia-đình không thể gì hòa đặng. Vua không hòa chánh với tôi, tôi không công-chánh với vua, không lấy tâm nào làm mục-thước thì trong nước không có hòa đặng. Nhơn-loại cả toàn thể không có công-chánh đối-đãi với nhau, thì nhơn-loại ly-loạn mãi thôi, chẳng hề khi nào hưởng được cái hạnh-phúc hòa-bình.

Ấy vậy khuôn luật của Đức Chí-Tôn để trong cửa Đạo, là khuôn Luật Thương-yêu và cái quyền hành Công-chánh.

Giờ phút nào nhơn-loại biết lợi-dụng mặt luật và quyền-năng ấy mới đem cái hạnh-phúc hòa-bình cho nhơn-loại tương-lai tới đây. Bằng chẳng vậy, thì cái nạn tương-tàn, tương-sát vẫn tiếp-tục mãi mà thôi. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN
THÁNH ĐÊM 14 THÁNG 7 NĂM QUÍ TỴ (1953) VỀ:
“LUẬT THƯƠNG YÊU VÀ QUYỀN CÔNG CHÁNH”.*

NHƠN-LOẠI HÒA-NHÃ YÊU-ÁI NHAU THÌ ĐI ĐẾN CẢNH ĐẠI-ĐỒNG THỂ-GIỚI

THẬT CÓ một điều làm cho Bản Đạo từ thử đến giờ lấy làm lo-lắng ái-ngại hơn hết, đã lãnh sứ-mạng Thiên-liêng của Đức Chí-Tôn giao-phó đem cái khối thiên-lương để nơi mặt thế này, chỉ mong một điều làm thế nào cho toàn thể con cái Đức Chí-Tôn tức-nhiên toàn thể Nhơn-loại, đặng hòa-nhã yêu-ái với nhau, biết nhìn với nhau là bạn đồng sinh, nghĩa là anh em cốt-nhục với nhau vậy.

Chẳng phải khác nước da sắc tóc, khác chủng, khác nòi, mà nhơn-loại phải chia rẽ nhau, tương-tàn, tương-sát nhau, cái thãm-trạng trước mắt ai có lòng ái-truất thương-sanh cũng phải đau-đớn, huống chi Bản Đạo đã lãnh-sứ mạng Thiên-liêng nơi Đức Chí-Tôn làm cho toàn-thể con cái của Ngài cộng-yêu hòa-ái đem nên Chơn-giáo để phổ-hóa chúng sanh đặng dìu-dẫn họ đi đến cảnh Đại-đồng thể-giới. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN
THÁNH ĐÊM 14 THÁNG 9 NĂM QUÍ TỶ (1953)*

TA PHẢI THƯƠNG-YÊU CHÍ-TÔN VÀ THƯƠNG-YÊU BẠN ĐỒNG SANH MÌNH THÌ MỚI MONG-MỎI NHƠN-LOẠI ĐẶNG HÒA-BÌNH

DỨC CHÚA JÉSUS nói: Ta phải Thương-yêu Chí-Tôn trên hết mọi sự và Thương-yêu bạn đồng sanh mình cũng như mình. Bản Đạo xin nhắc lại gương hy-sinh vô-đối của Ngài dám chịu chết vì loài người, dám chịu chết vì hung-bạo của loài người. Bản Đạo ước-mong toàn-thể nhơn-loại trên mặt địa-cầu này noi gương của Ngài, là bởi Ngài chịu khổ-hình một cách đau-đớn khổ-nào của vì loài người.

Nền Chơn-Giáo của Ngài, Ngài chỉ-định có một khuôn Luật là Thập điều, nên khi ấy các Môn-đệ của Ngài hỏi Ngài trong 10 Điều rằng ấy phải giữ điều nào hơn hết.

Ôi! Nếu nhơn-loại biết yêu-thương bạn đồng-sanh của họ như Thánh-giáo đã dạy từ 2.000 năm nay, thì tưởng lại giờ phút này sẽ tránh khỏi nạn tương-tàn tương-sát, nó làm cho thế-giới chẳng hề buổi nào hưởng đặng hòa-bình, chỉ cứ ly-loạn mãi thôi.

Chúng ta thử giờ lịch-sử loài người ra xem, thì không có một thế-kỷ nào mà không có giặc-giã tàn-sát lẫn nhau giờ này chúng ta cũng thế. Các bạn đồng Tôn-giáo cũng thế. Hôm nay xúm xịch nơi Đền-Thánh chung vào lòng

Từ-bi Bác-ái vô-tận vô-biên của Đức Chí-Tôn để cầu-nguyện một điều là Đức Chúa Jêsus Christ sống lại là mơ-ước thế nào nhơn-loại hưởng đặc-ân ấy, để chia khổ-não đừng tàn-sát lẫn nhau đem trở lại sự yêu-ái lẫn nhau. Nhìn nhau là bạn đồng sanh, lời cầu-nguyện quý-báu hơn hết, với Đức Chí-Tôn là cầu-nguyện như thế. Bản Đạo nói Đức Chúa Jêsus Christ đối với triết-lý của Đức Chúa Trời như thế nào thì hôm nay đường lối của Đức Chí-Tôn đến dạy chúng ta như thế ấy. Chúng ta chỉ mong-mỗi có một điều là nhơn-loại đặng hòa-bình mà thôi.

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP VỀ “ĐẠO
CỦA ĐẮNG CỨU-THẾ” TẠI ĐỀN THÁNH ĐÊM
MỪNG 1 THÁNG 12 NĂM GIÁP NGỌ (1954).*

YÊU-ÁI VÀ CÔNG-BÌNH

Thử nghĩ, nếu đem so-sánh nghiệp Đạo của chúng Qua với nghiệp Đời của thiên-hạ, tưởng khi nghiệp Đạo của chúng Qua không thua mấy đâu. Trái ngược lại chúng Qua sung-sướng và hạnh-phúc trong cái kiếp sống của chúng Qua đã may duyên làm nên đặng một lẽ đáng sống. Tức-nhiên là theo con đường Thiêng-liêng của Đấng Yêu-ái và Công-bình. Chúng Qua chỉ rèn tập sao cho đặng như tánh-đức của Đấng ấy. Yêu-ái và Công-bình như thế nào? Yêu-ái đặng chi? Yêu-ái đặng có phương an-ủi mấy em mấy con. Công-bình đặng chi? Công-bình đặng có phương dìu-dắt mỗi đứa đi trên con đường Đạo có niềm-luật, có chuẩn-thẳng.

Bản Đạo nghĩ lại, Bản Đạo ngó thấy dầu cho ngôi báu của đế-vương kia, qua một kiếp sanh của họ chưa có đặng an-ủi tâm-hồn như chúng Qua. Mấy em chịu cực

buổi này rồi, mấy em mấy con suy nghĩ lại đàn Anh của mấy em buổi nọ. Lúc Đạo còn khổ-não, nghèo-nàn, hèn-hạ, thiên-hạ đã khinh rẽ thế nào, có lạ chi theo thói tục thường-tình của thiên-hạ, họ thấy kẻ nghèo, kẻ khổ, kẻ rách rưới bần-cùng họ miệt-sát khi-rẽ. Trước kia chơn-tướng của Đạo cũng bị như thế.

Hồi buổi Đạo mới phôi-thai còn nghèo-nàn thiên-hạ có kể nó đâu, lẽ dĩ-nhiên vẫn vậy. Nếu đem nó so-sánh với các nền Tôn-giáo có căn-bản có oai-quyền, sang-trọng giàu-có, thì xem nó như một trời một vực. Cái phận của Đạo buổi nọ chẳng khác chi người nghèo-hèn khốn-khổ kia bị thiên-hạ mạt sát khinh rẽ. Chỉ thương có một điều là trong nền Đạo gần ba triệu con cái Đức Chí-Tôn nương nơi bóng Đạo cũng bị chung hoàn-cảnh ấy.

Thiên hạ đã mạt sát chúng Qua, nhưng mạt sát cá-nhân chúng Qua không nghĩa-lý gì hết. Chúng Qua coi nó không có giá-trị chi cả.

Tội nghiệp cho cái hèn-hạ ấy, thiên-hạ đã khi rẽ đã mạt-sát con cái Đức Chí-Tôn gần ba triệu Tín-đồ thờ-phượng Ngài không phân-biệt đẳng-phái. Cái hèn của mình không có hại gì hết. Chúng Qua chỉ sợ một điều là cái hèn của mấy em đem ra đương đầu với thiên-hạ.

Kẻ bần-cùng nghèo-khổ nói ai thềm nghe, như vậy rồi dạy đời sao đặng. Nhưng sứ-mạng Thiêng-liêng đã giao-phó biểu phải dạy đời, tức-nhiên chúng Qua phải làm thế nào cho có định-luật. Muốn cho Đạo của mấy em có hiệu-lực ấy thì hôm nay mấy em phải chịu cực-khổ đó vậy.

Những kế-nghiệp của các nền Tôn Giáo đã hiện-tượng nơi thế này mười phần thì Đạo của mấy em chưa

được một, mấy em để ý xem xét suy gẫm coi đặng mãi may gì chẳng? Hồi còn chòi tranh vách lá thiên-hạ không có bước chân tới, họ có kể mình xứng-đáng gì mà họ ngó đến, lời tục có nói:

“Có thể mới dễ làm ăn”

Đời cũng thế mà Đạo cũng thế. Thế Đạo của mấy em hôm nay không đáng giá bao nhiêu, nhưng có thể đối-lập với thiên-hạ đặng.

Nghiệp Đạo buổi này mấy em nên suy nghĩ, bước ra một tắc đường thì phải mặc áo mới đẹp thì mới có phương-diện đối với người ta. Còn Đạo của mấy em cái đẹp của nó là theo Thánh-Ý của Đức Chỉ-Tôn, nên sự cực của mấy em cũng như chúng Qua, cái khổ của mấy em cũng như chúng Qua đã khổ.

Mấy em muốn nên hay chẳng đều do cả đầu óc tay chân của mấy em tạo mới nên nghiệp Đạo ấy. Mấy em muốn vinh-hiển hay chẳng cũng do cả đầu óc tay chân của mấy em tạo nên.

Qua xin nhắn nhủ mấy em mấy con một lời:

“Thân Già này, cả Chức-sắc Thiên-phong cũng vậy, Nữ cũng vậy đều già yếu thành ra người bạc-nhuộc, làm công chuyện như mấy em mấy con không nổi, lẽ mấy em mấy con sanh nạnh chúng Qua rồi không tạo-nghiệp cho mấy em”.

Luận lý: “Nếu trong tú tiền của Đạo có đủ đi nữa cũng do nơi túi của mấy em. Mấy em không biết lo chung, Qua phải mượn thì mấy em thấy rõ rằng: Tiền trong túi của mấy em nó chạy qua túi khác. Không có tiền lấy công làm lãn, lẽ tự-nhiên vẫn vậy. Đạo của mấy em còn nghèo thì mấy em phải chịu cực, chịu nhọc, đừng để con mắt của

*các nhà Đạo-đức thấy mấy em khó nhọc rồi họ nói chúng
Qua không yêu-ái mấy em”.*

Qua xin nhắc gởi với mấy em nói lại cho thiên hạ
biết điều ấy.

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP VỀ “SO-
SÁNH NGHIỆP ĐỜI VỚI NGHIỆP ĐẠO” TẠI ĐỀN
THÁNH ĐÊM 15 THÁNG 12 NĂM GIÁP NGỌ (1954).*

ĐỨC CHÍ-TÔN ĐẾN QUY-TỤ CON CÁI HỘI- HIỆP VỚI NGÀI

Trong 24 chuyến thuyền Bát-Nhã, đem chơn-linh
đến mặt địa-cầu, mấy bạn đã ngồi trong ấy, ngày nay Đức
Chí-Tôn đã đến, đến để làm tròn một lời hứa của Ngài.

Còn chúng ta đã hứa với Ngài những gì? “*Hứa: Các
con vì Thầy đầu-kiếp dựng tạo tinh-thần vật-loại, độ cả
hóa-nhân và nguyên-nhân qui-hồi cứu-vị. Các con vì thương
Thầy tạo hình-ảnh của Đạo*”. Ngày nay là ngày giờ chót
Thầy đến với mục-đích và sở-vọng của Thầy là hội-hiệp
các con lại làm một cùng Thầy.

Ồi! Nếu các bạn đã biết, từng chung chịu đau khổ
cùng nhau và vạ kiếp sanh. Nơi đây có kẻ đã làm cha, làm
ông, làm chị, làm mẹ chung lẫn trong các kiếp tái-sanh nơi
mặt địa-cầu nầy để tạo yêu-thương trong toàn nhơn-loại.
Các bạn có biết điều ấy đâu, duy có thấy gần mà chẳng
thấy xa-hội, đương-nhiên cùng máu thịt thì thương nhau,
biết đâu trong đám nầy đã có kẻ làm cha, mẹ, ông, bà ta,
mà ta không thấy, không biết. Tình-cảm của chúng ta hể
khuất mắt rồi, thì nhẹ giá trị quá lẽ.

Bần-Đạo là Hộ-Pháp, nếu Bần-Đạo nói điều chi

mong đặng gạt-gẫm nhơn-sanh, ngày kia về Ngọc Hư-
Cung Bần-Đạo chịu trách cứ đó. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI ĐỀN-
THÁNH ĐÊM MÔNG 1 THÁNG 2 NĂM MẬU TÝ (1948)
VỀ "LIÊN-QUAN CON CÁI ĐỨC CHÍ-TÔN ĐỐI VỚI NGÀI".*

THƯƠNG-YÊU CHÂN-THẬT PHẢI ĐỨNG TRÊN NỀN TÂM NHÂN-NGHĨA

TỨC CHÍ-TÔN BUỘC CON NGƯỜI PHẢI THƯƠNG-yêu nhơn-nghĩa theo Thánh-ý của Đức Chí-Tôn mà thôi. Có nhơn-nghĩa mới gọi là thương-yêu chơn-thật. Nếu không Nhơn-Nghĩa là thương-yêu giả-dối. ■

*THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI BÁO-ẤN-TỪ NGÀY 29
THÁNG 5 CANH-THÌN(#-7-1940) ĐĂNG TRONG THÔNG-TIN ĐẠI-
ĐẠO SỐ 20 RA NGÀY 10 THÁNG 12 CANH-TUẤT (06-01-1971).*

BÍ-PHÁP THƯƠNG-YÊU LÀ CƠ-QUAN GIẢI-THOÁT

NHỚ KHI MỚI KHAI ĐẠO, BÁT-NƯƠNG ĐẾN ĐỂ một bài Thánh-Giáo về yêu thương rất chí thiết, cả thầy ráng hiểu thấu thêm Bí-Pháp của Bát-Nương đã cầm cây viết mà biên cho mình, ấy là Bí-Pháp trọng-hệ. Đến nỗi Đức Chí-Tôn đến ký hòa-ước buộc chúng ta chỉ có luật thương-yêu mà thôi. Bởi do luật thương-yêu mà Ngài cầm-quyền cả Càn-Khôn Vũ-Trụ trong tay, mà chúng ta có định-nghiệp được cao-trọng cũng do nơi quyền-lực của luật ấy. Nói thật trong kiếp sanh của chúng ta rủi có kẻ trong thân-tộc ta thù oán ta, kẻ ấy tức là Ma-nghiệt, chúng ta không nên sợ. Nếu ta khôn-ngoan thì ta lấy tình yêu-ái đối lại đặng cho họ diệt tận oán cừu đi, ấy là cơ-quan Bí-Pháp mà Bản-Đạo vừa hé màn bí-mật cho con cái của Đức Chí-Tôn nhìn thấy để tìm cơ-quan giải-thoát. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ PHÁP TẠI ĐỀN THÁNH ĐÊM
13 THÁNG 3 NĂM KỶ-SỬU (10-04-1949) VỀ "CẢNH CỰC-
LẠC THẾ-GIỚI LÀ CẢNH CHÚNG TA TẠM GIẢI-THOÁT, CHỮ
CHƯA PHẢI TỐI CAO TỐI THƯỢNG CỦA CÁC CHƠN LINH".*

HÒA-ƯỚC CỦA CHÍ-TÔN ĐẾN KÝ HÒA-ƯỚC VỚI THẾ GIAN CHỈ CÓ HAI KHOẢN LÀ LUẬT THƯƠNG-YÊU QUYỀN CÔNG CHÁNH

TA ĐÃ biết Chí-Tôn đến ký Hòa-Uớc dưới thế gian này, chúng ta ngó thấy Hòa-Uớc của nhơn-sanh nhứt là các liệt-cường ký với nhau khoản này, khoản nọ, khoản kia đủ thứ; ký không biết mấy khoản.

Với Đức Chí-Tôn chỉ có hai khoản mà thôi:

1. **LUẬT THƯƠNG-YÊU:** Ngài định-luật cho chúng ta là thương-yêu; không phải chỉ thương yêu nhơn-loại mà thôi, mà phải thương-yêu cả toàn Vạn-Linh nữa.
2. **QUYỀN CÔNG-CHÁNH:** Ngài chỉ định là quyền công-chánh từ thử, ta chưa ngó thấy Hòa-Uớc nào mà đơn sơ như thế, mà nó oai quyền làm sao! Không thể gì thực hiện đặng, dầu cho tận-thế loài người cũng không khi nào thực-hiện ra đặng!

Chúng ta đã hiểu và tin rằng thế nào nó cũng thành, nhưng thời gian ta không biết định đoạt.

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ PHÁP TẠI ĐỀN THÁNH
ĐÊM 15 THÁNG 12 NĂM MẬU-TÝ (13-01-1949) VỀ “ĐỨC CHÍ-
TÔN TẠO NÊN TÔN-GIÁO CAO ĐÀI CỐT TẠO HẠNH-PHÚC
CHO NHƠN-SANH VÀ THÁI-BÌNH CHO ĐỊA-CẦU 68”.*

SỨC MẠNH-MỀ VÔ-BIÊN CỦA LUẬT THƯƠNG-YÊU

Ta lấy lương-trí tức là lấy trí-trí để hiểu chơn-tướng của Đạo Cao-Đài, làm thế nào đem hạnh-phúc cho nhơn-loại hưởng được và tạo hòa-bình cho thiên-hạ cả Đại-Đồng Thế-Giới. Chúng ta duy lấy trí-trí tìm hiểu thôi, chúng ta thấy cái quyền-năng của Luật Thương-Yêu thế nào? Tấn tuồng hiển nhiên hiện từ khi có loài người đến giờ, nếu không có sức mạnh-mỀ vô-biên của Luật Thương-Yêu ấy thì Đức Phật Thích-Ca chưa có lập giáo thành tướng được...

...Chúng ta suy đoán chỉ có thương yêu, duy có một người thương, hoặc nửa người thương mà các vị Giáo-Chủ đã lập thành Tôn-Giáo tại mặt thế này. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ PHÁP TẠI ĐỀN THÁNH
ĐÊM 15 THÁNG 12 NĂM MẬU-TÝ (13-01-1949) VỀ “ĐỨC CHÍ-
TÔN TẠO NÊN TÔN-GLÁO CAO ĐÀI CỐT TẠO HẠNH-PHÚC
CHO NHƠN-SANH VÀ THÁI-BÌNH CHO ĐỊA-CẦU 68”.*

ĐẠO CAO-ĐÀI NÊN HÌNH ĐẶNG LÀ DO SỰ THƯƠNG-YÊU VÔ-TẬN VÔ-BIÊN

CHỨNG TA xét lại thấy Đạo Cao-Đài còn hạnh-phúc hơn các nền Tôn-Giáo khác, nếu nhận quả-quyết thì có ba người, mà nếu có ba người tức nhiên nhiều hơn thiên-hạ rồi.

Cái thiết-tượng của nền Tôn-Giáo, Đức Chí-Tôn hiện-tượng do quyền-năng vô đối của Ngài mà đoạt được, trong đó các vị thừa mạng lệnh của Ngài đã vẽ nên hình, nắn nên tượng của nó. Bần-Đạo kiểu lỗi cùng con cái của Ngài; không phải tự-kiêu hay là tự-đắc chính tay Bần-Đạo có một phần khá lắm; vì cơ Bần-Đạo rủ chúng ta dùng phép hồi-quang phản-chiếu đặng định tượng diện của mình, cốt-yếu là một phần-tử trong nền Tôn-Giáo. Hễ mình coi chơn-tượng của mình, rồi tổng-số chơn-tượng đó làm chơn-tượng của Đạo, Bần-Đạo thấy Đạo Cao-Đài nên hình đặng tức là thành tượng thương yêu vô tận vô biên. Nó nên hình có nét đẹp thiên-nhiên là nhờ vẽ với cây viết thương yêu mà viết nét Thiêng-Liêng cho Thánh-Thể của Ngài để theo nét thương yêu ấy đặng tạo nên hình-trạng hình tượng một khối thương yêu. Ta không có mơ vọng và không có lường gạt tâm-lý nhơn-sanh, trước mặt mỗi người đều thấy, hỏi do quyền năng

nào tạo thành quyền-lực ngày nay. ■

*TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ PHÁP TẠI ĐỀN THÁNH
ĐÊM 15 THÁNG 12 NĂM MẬU-TÝ (13-01-1949) VỀ “ĐỨC CHÍ-
TÔN TẠO NÊN TÔN-GLÁO CAO ĐÀI CỐT TẠO HẠNH-PHÚC
CHO NHƠN-SANH VÀ THÁI-BÌNH CHO ĐỊA-CẦU 68”.*

ĐẠO CAO-ĐÀI DO LUẬT THƯƠNG-YÊU THÀNH TƯỚNG THÌ KHÔNG CÓ QUYỀN-NĂNG NÀO TÀN PHÁ NÓ ĐẶNG

QUYỀN ĐẠO ngày nay do Luật Thương-Yêu mà thành tướng vậy, mà nếu do Luật Thương Yêu thành tướng thì không có quyền-năng nào tàn phá nó đặng; nó có sợ chẳng là sợ luật thù hận. May thay cả lực lượng thù hận cũng không xung đột được, bởi có bàn tay Thiêng-Liêng gạt thù hận ra khỏi rồi.

Nó nên hình bởi sự thương yêu, trưởng thành trong sự thương yêu, bởi hình chất của thương yêu hễ càng ngày càng lớn lên càng tráng kiện, nó sẽ làm chúa cả thù hận không hề xâm lấn nó đặng. ■

TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ PHÁP TẠI ĐỀN THÁNH ĐÊM 15 THÁNG 12 NĂM MẬU-TÝ (13-01-1949) VỀ “ĐỨC CHỈ-TÔN TẠO NÊN TÔN-GLÁO CAO ĐÀI CỐT TẠO HẠNH-PHÚC CHO NHƠN-SANH VÀ THÁI-BÌNH CHO ĐỊA-CẤU 68”.

ĐỨC CHÍ-TÔN GIEO LUẬT THƯƠNG YÊU TRONG TINH-THẦN CỦA MỖI NGƯỜI.

TẠI SAO Đức Chí-Tôn đến, Ngài trụ cả con cái của Đức Ngài dựng lập Thánh-Thể hữu-hình này, tại sao vậy? Bởi vì hễ tạo được mặt luật Hữu-vi này thì cả thầy con cái của Đức Chí-Tôn đoạt-pháp dựng. Một ngày kia đoạt-vị trên cảnh Thiêng-Liêng Hằng-Sống dựng, chưa có hạnh-phúc nào dưới thế-gian này bằng hạnh-phúc trên cảnh Thiêng-Liêng. Chúng ta hưởng được hạnh-phúc thiệt hay chẳng là do nơi đó.

Thánh-Thể Đức Chí-Tôn là gì? Là một quyền quản-trị cả luật yêu-ái của Đức Chí-Tôn làm một khối, khối ấy dành để trong tâm não của Ngài. Mỗi phần-tử luân-hồi là mỗi phần tử của Đức Chí-Tôn gieo trong cả hình-luật thương yêu ấy trong tâm não tinh-thần của mỗi người.

Chúng ta thấy Đức Chí-Tôn đã tạo Thánh-Thể của Ngài với một cái tình yêu ái, Ngài nói:

“Các con đã hưởng được cái quyền yêu ái vô tận, các con nên lấy tình yêu ái truyền cho các em con từ thế-kỷ này qua thế-kỷ khác”. ■

TRÍCH THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ PHÁP TẠI ĐỀN
THÁNH ĐÊM 30 THÁNG 01 NĂM KỶ SỬU (27-02-1949)
VỀ: “TỘI-LỖI CHÚNG TA DO TAY CHƠN-THẦN CHÚNG
TA GHI CHÉP, NÊN KHÔNG CÓ CÁCH GÌ CHỐI TỘI”.

KẾT-QUẢ CỦA SỰ THẬT HÀNH CHỦ-NGHĨA THƯƠNG-YÊU

NGÀY NÀO TOÀN-THỂ NHƠN-SANH ĐỀU BIẾT HỒI đầu hướng thiện, nhìn Đạo Trời là một Cơ-Quan cứu-thế, thật-hành chủ-nghĩa thương-yêu cho ra thiết-tướng thì ngày ấy mới đặng hưởng hoà-bình đại-đồng thế-giới. ■

*TRÍCH LỜI THUYẾT ĐẠO CỦA ĐỨC HỘ-PHÁP TẠI
BÁO-ẤN-TỬ ĐÊM RẪM THÁNG CHÍN BÍNH-TUẤT (1946
VỀ "LỜI TIÊN-TRI CỦA ĐỨC LÝ GIÁO-TÔNG").*

CHUNG

TỪ BI BÁC ÁI
BÍ PHÁP THƯƠNG YÊU

SOẠN GIẢ: DÃ TRUNG TỬ